

ordene: Situationen i Irak er alvorlig og den forværres. Og så følges det i øvrigt op i hovedopsummeringen af to anbefalinger, den ene er diplomati, og den anden er, at man starter tilbage-trækning af styrkerne.

Derfor blev jeg egentlig fantastisk overrasket over, at regeringen valgte at tilslutte sig Baker-Hamilton-rapporten, og jeg tænkte: Det her er en historisk dag; vi har i dag en statsminister, der erkender, at den hidtidige kurs i Irak ikke var god, og som nu anbefaler en ændret kurs som anbefalet i Baker-Hamilton-rapporten.

Derfor må jeg sige, at jeg også blev fuldstændig overrasket, da regeringen ikke brugte chancen, da Bush holdt sin tale, til at lægge afstand til den fantastiske konfrontatoriske kurs, som Bush fører. Jeg vil spørge statsministeren: Strefede den tanke ikke statsministeren, at det var en unik chance til at lægge distance til den Bush, der formentlig bliver en større belastning for hver dag, der går, for statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Se, jeg har det sådan, at selv om jeg, som jeg sagde, overordnet synes, at anbefalingerne fra Baker-Hamilton-rapporten er gode, har jeg ikke deponeret min handlefrihed hos Baker og Hamilton. Men da nu hr. Villy Søvndal helt åbenbart i den grad har pantsat sin handlefrihed hos de to herrer, så lad mig referere her, hvad de har sagt om det, Bush har lagt frem.

De konstaterer indledningsvis, at nogle af deres anbefalinger er afspejlet i den nye plan, andre er ikke. Det svarer også til, hvad jeg har sagt i dag. Så siger de i øvrigt, at de kan støtte bestræbelserne på at øge antallet af amerikanske rådgivere, med henblik på at den irakiske hær bliver i stand til at overtage sikkerhedskontrol i november i år, og anfører så i øvrigt, at det også kan være en mulighed midlertidigt at forøge antallet af tropper i Bagdad for at stabilisere situationen der.

Kl. 13.45

Altså, jeg synes ærlig talt, at hr. Villy Søvndal skulle forholde sig præcist og nuanceret til, hvad Baker-Hamilton selv har sagt.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret. Jeg og SF har ikke deponeret – det skal jeg gentage; jeg er ikke sikker på, at statsministeren hørte det sidste, jeg sagde, for han bliver ved med at gentage det med handlefriheden – vores bestemmelsesret nogen som helst andre steder; det kunne vi ikke drømme om.

Men det er da klart, at når vi oplever, at der kommer et bud, som vil være at bevæge sig væk fra den konfrontatoriske linje, som Bush og statsministeren har stået for under hele Irakkonflikten, til et forsøg på at finde politiske svar på løsningen, og som i øvrigt peger på, at tilstedeværelsen af amerikansk militær er med til at forøge problemerne – forøge problemerne – fordi de bliver mål, så tænkte vi: Det var dog en fantastisk fremstrakt hånd, og gad vide, om ikke statsministeren vil bruge den fremstrakte hånd til nu endelig at lægge distance til den George W. Bush, der bliver en mere og mere isoleret mand i USA, og hvis hele strategi så åbenlyst er slået fuldstændig fejl.

Vi opfattede det som en fremstrakt hånd til statsministeren. Og derfor er spørgsmålene i dag også på den måde venligt ment over for statsministeren, for vi vil godt hjælpe ham væk fra et sted, hvor han slet ikke kan bunde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det er altid rørende, grænsende til det tårevædende, at registrere hr. Villy Søvndals uendelige omsorg for mit velbefindende. Jeg takker så hjerteligt.

Jeg vil gerne sige, at for mit vedkommende handler det hverken om at forlove sig med nogen eller lægge afstand til nogen, men om at fastholde det, der hele tiden har været den danske linje, nemlig at målet er, at irakerne selv skal overtage ansvaret for deres egen sikkerhed. Vi er i den sydlige del af Irak, og derfor er det dét, vi vurderer det ud fra sammen med briterne, og der kan vi konstatere, at det skrider fremad – ikke at situationen er perfekt, men at det skrider fremad. Irakerne overtager gradvis selv ansvaret, og i takt med det kan vi så tilpasse vore opgaver. Det har hele tiden været den danske linje, og den holder vi fast i.

Formanden:

Så er det hr. Holger K. Nielsen for et afsluttende spørgsmål.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er lidt absurd, synes jeg, at høre statsministeren stå her og nærmest give udtryk for, at der er sådan bred enighed i USA om Bushs nye strategi, at Baker og Hamilton har accepteret det, og at det ikke har givet nogen som helst konflikt, når alle ved, at der er en enorm konflikt i USA om Bushs nye strategi. Når man ved, at Baker-Hamilton-rapporten var et forsøg på at skabe